

Les vivències de

La UBUNTU

Una proposta educativa
per a la **ciutadania global**

2020 Fundesplai. www.fundesplai.org • **nuSOS. Proposta educativa per a la ciutadania global** • <https://projectes.fundesplai.org/nusos>

Il·lustracions: Carles Xifra Cirach

Coordinació: Susagna Escardíbul Tejeira, Marc Alcaraz Diez, Nadia Ghulam, Núria Gassó Perez-Portabella, Jose Antonio Ruiz Montes i Carles Xifra Cirach.

Comissió pedagògica: Sheila Beltran i Arias, Laia Boloix Requena, Laura Blasco Farelo, Maria Bruno Blanco, Meritxell Cañadas Vazquez, Marina Espinach Jubanteny, Mireia Garcia González, Jose González Acebedo, Mercè Lluveras Rodon, Ana Maïllo Mateos, Aida Masià Beltran, Isabel Matas Salla, Meritxell Molero Valcárcel, Rosa Monserrat Folch, Jacobo Muñoz Chaves, Meritxell Pascual Esteller, Glòria Pedró Villarino, Anabel Pérez Morales, Anna Puig Sánchez, Guillem Ribera Garcia, Anabel Rodríguez Escobar, Mariona Sala Sanchez, Daniel Sotomayor Salado.

Agraïments especials: A tots les persones que amb el seu testimoni han col·laborat en aquest projecte: Chaitra Acharya, Sorayda Aranibar, Bashiru Conteh, Carme Diaby, Nadia Ghulam, Amina Rwimo Hortence.

Disseny:

Logotip: eva@niugrafic.com;
Quadern: elvallenc@tinet.org i Marc Alcaraz Diez

Aquesta obra està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial 3.0 Espanya de Creative Commons. Se'n permet la reproducció, distribució, comunicació pública i creació d'obres derivades sempre que se'n citi l'autoria i no se'n faci un ús comercial.

Orientacions pedagògiques

La maleta **Ubuntu** és el fil conductor de les diferents activitats que planteja la proposta educativa nuSOS per als infants majors de 10 anys. És un personatge que ens presenta diferents històries al voltant de les migracions i el refugi. La Ubuntu ens anima a actuar per transformar realitats.

Les **vivències de la Ubuntu**, és la nova història que dona continuïtat al primer relat de la Ubuntu. **Comprèn 6 històries reals de persones que han viscut diferents processos migratoris.** Experiències de vida que tenen en comú la superació personal, la fortalesa, la confiança en què les coses poden canviar i la gran amistat que les uneix a la nostra estimada companya Nadia Ghulam, educadora i activista per la pau.

A través de la Nadia i les seves amistats **aprofundirem sobre els valors de l'acollida, la ciutadania global, la interculturalitat i els Drets Humans.**

L'estructura

Aquesta proposta té **diferents capes de lectura i de treball.** Trieu els aspectes que considereu més rellevants i s'ajustin millor a la maduresa del vostre grup, i així com a les vostres possibilitats d'intervenció. No cal fer-ho tot.

Pinzellada digital. **Hem incorporat a la proposta didàctica el llenguatge audiovisual, les xarxes socials i activitats basades en dinàmica d'escaperoom.** És important que preveieu els mitjans tècnics. Naturalment la proposta també permet adaptar les activitats a un format més tradicional.

Cada història conté els apartats següents:

- **Breu biografia del testimoni i vídeo.**

- **Drets Humans.**

- **Mini repte.**

- **@ubuntufundesplai.**

- **Missatge Top Secret.**

A més a més disposeu d' un quadre resum de les històries i una proposta d'activitats d'aprofundiment per reforçar els continguts treballats.

Drets humans

A cada relat trobareu un apartat on relacionem l'experiència de vida del testimoni amb els drets que han estat vulnerats. Fem referència a la Declaració dels Drets Humans i també a la Convenció dels Drets de l'Infant. I en algun capítol de la història també introduïm els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS), un marc d'acció que contribueix a l'assoliment dels DDHH. És important que els infants comprenguin que els Drets Humans són inherents a cada persona, és a dir, formen part de l'essència de l'ésser humà. Així com també la responsabilitat que té cada nació i també cada persona en el seu acompliment per garantir la pau i la convivència arreu.

Ubuntu a les xarxes

A l'Instragam @ubuntufundesplai trobareu pistes, fotografies i activitats diverses proposades per la Nadia, moltes de les quals ens mostren la gran diversitat natural i cultural del nostre planeta.

Video testimonis

Voleu escoltar i conèixer millor les nostres protagonistes? Cliqueu a aquest logo i les veureu en acció a Youtube.

Mini repte

Activitat d'escalfament que podreu complementar amb les activitats d'aprofundiment que us proposem al quadre resum de les activitats. A més, en dos capítols trobareu els mini Gran Repte. Són les campanyes col·lectives del 20 de novembre, #DretAlLeure i la del 21 de març, #MespuntsMenysmurs

Top secret

Cada testimoni, al final del seu relat, ens convida a desxifrar el seu "missatge secret". Es tracta d'esbrinar quin és el seu valor imprescindible per construir un món diferent i millor.

Caldrà superar diferents proves digitals per aconseguir aquests missatges.

Un cop els haguem descobert ens convidaran a identificar els nostres valors imprescindibles per a compartir-los amb la Nadia, les seves amistats i el món.

CAPÍTOL	ACTIVITATS (clicqueu a les maletes per anar a l'activitat)
Qui soc?	Jocs d'acollida i de cohesió
Quan tot es va aturar	Dinàmiques d'educació emocional
La nina de l'Amina	Campanya #DretALLleure
L'oportunitat de la Chaitra	El viatge de la meva família DiversitART
Les arrels de la Sorayda	Treballem els ODS
Nadia, estàs a punt?	Campanya col·lectiva #MespontsMenysmurs
El viatge del Bashiru	El viatge de la meva vida
Aquí ja no hi podem viure Carme!	Kahoot

MÉS ACTIVITATS

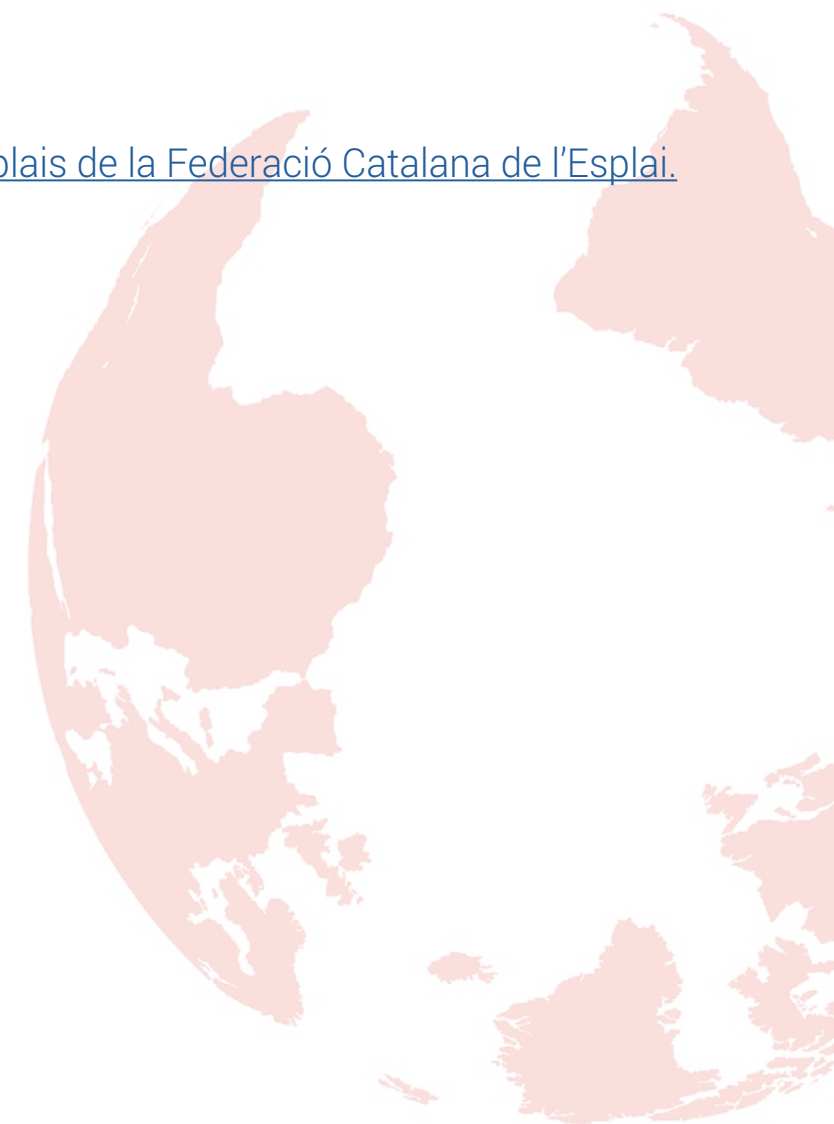
- [La promesa](#). Indicada per a joves a partir dels 16 anys.
- [Vídeo espots "nuSOS"](#). Creats per grups de joves dels esplais de la Federació Catalana de l'Esplai.

VIDEOJOC

- [Massira - videojoc](#)
- [Bury me, my Love](#)
- [Papers please](#)

RECURSOS PER A AMPLIAR

- [Guia de contes i novel·les sobre migracions](#)
- [Guia d'activitats educació emocional](#)
- [Fer APS en l'àmbit de la pau i els drets humans](#)
- [La maleta del refugi](#)
- [Refugi en curt](#)
- [Drets Humans al carrer](#)
- [Ona Curiosa](#)

Qui soc?

Qui soc?

Hola estimada i estimat meu,

Em dic Nadia Ghulam. Vaig néixer a Kabul (Afganistan), l'any 1985. La meva infantesa, com definir-la, va ser difícil.

Vaig haver de fer front a les adversitats de la guerra, a la fam, al règim talibà... malgrat tot, gràcies a la meva fortalesa i coratge vaig sobreviure a totes aquelles dificultats. Actualment visc a Catalunya i puc dir-vos amb molta

gratitud que estic fent allò que sempre vaig desitjar: estudiar, tenir llibertat i treballar de valent per construir un

món millor. Soc activista per la Pau. En el meu camí m'he trobat a moltes persones que, igual que jo, han hagut

de superar grans obstacles a les seves vides. Les seves Ubuntu's i la meva Ubuntu estan connectades i plenes de

vivències de les quals, en podem aprendre molt. El meu desig és que conegueu les nostres històries i desxifreu

els missatges. que us volem transmetre. Missatges importantíssims perquè les coses canviïn. M'acompanyeu en

aquesta aventura? Ep! Però no penseu que això serà bufar i fer ampolles! Ens haureu de demostrar que sou un grup

valent i capaç! Accepteu el repte? Som-hi!

INTERACTIU: Cliqueu aquí i veureu el vídeo testimoni de les protagonistes a Youtube.

INTERACTIU: Cliqueu aquí i veureu les fotos al meu Insta @ubuntufundesplai.

INTERACTIU: Cliqueu aquí i anireu a les diferents proves digitals.

En aquest apartat podreu veure quins Drets Humans s'han vulnerat a les diferents històries que ens expliquen les nostres protagonistes.

Aquí us proposaré alguna petita prova o repte.

Quan tot es va
aturar

Quan tot es va aturar

Aquí us deixo algunes de les coses que m'ha ensenyat el confinament. Les he escrit en la meva llengua materna, el Dari.

Us haureu d'espavilar per traduir-les. Ho aconseguireu? Després compartiu les vostres emocions i experiències. Trieu 3 imatges que expressin el que heu après o sentit.

در زندگی هیچ چیز پایه دار نیست
انسان ها از سنگ سخت تر هستند و از گل نازکتر
وقت به خود دادن وقت به دنیا دادن است

Fa uns mesos, sobtadament, tot es va aturar. Tenia previst un viatge a Noruega però les fronteres es van tancar i tots els vols es van cancel·lar. Amb tristor vaig guardar de nou la meva Ubuntu a l'armari. Sabeu de què parlo oi? Va ser quan va aparèixer la pandèmia i el món es va confinar a casa. Una situació que ningú no hagués imaginat mai però que per a les persones que hem crescut en països en guerra ens era massa familiar. Van tornar els records amargs del passat. Un *déjà vu* com diria el meu amic francès.

Durant el confinament vaig sentir que d'alguna forma estava a punt de començar un altre tipus de viatge. Cap endins meu. A vosaltres us va passar alguna cosa semblant? Jo m'he passat moltes hores reflexionant sobre el sentit de les coses i el món que estem construint (uf, penso que hi ha molta feina a fer). M'ha servit per prendre consciència de les persones que són importants a la meva vida i la meva família i les amistats ocupen el primer lloc de la llista.

Què heu après vosaltres?

La meva amistat amb l'Amina va començar en unes jornades on les dues participàvem com a conferenciants. Recordo que mentre l'escoltava em va despertar un munt d'emocions i records. Ens uneix el patiment per ser filles de la guerra i del refugi però també el coratge per lluitar perquè les coses siguin diferents

La nina de l'Amina

La nina de l'Amina

Em dic Amina Rwimo Hortence. Tinc 25 anys i soc una refugiada congoleesa que visc al camp de persones refugiades de Kakuma, a Kenya. Aquest camp es va crear al 1992 i actualment hi conviuen més de 185.000 persones refugiades procedents del Sudan del Sud, Somàlia, Etiòpia, Burundi, República Democràtica del Congo, Eritrea, Uganda i Rwanda. Vaig començar a treballar en un hospital de la comunitat com a treballadora de casos amb víctimes de violència de gènere. Va ser durant aquest temps que es va encendre dins meu la necessitat de parlar sobre el que estava passant i vaig triar el camí de la producció de pel·lícules per fer-ho.

Actualment dirigeixo la meva pròpia companyia de producció anomenada Exilii Key Films amb altres cineastes del camp de refugiats de Kakuma. Jo sento que el meu cor és molt jove, com un bebè. Els meus records d'infantesa estan lligats a una nina de jocs. La recordo com si fos avui. El seu nom era Vestiana. Era tan bufona i estava tan aferrada a ella que encara que fos una nina, si algú la colpejava, podia sentir el seu dolor. Vaig viure amb ella fins als 9 anys però la guerra ens va separar...

Segons l'**article 31** de la Convenció dels Drets de l'Infant, **tots els infants tenen dret al joc i a participar en activitats culturals, artístiques i lúdiques**. Tanmateix les guerres, la fam o la pobresa que afecta a milions d'infants al món ho impedeix. Cada 20 de novembre tenim l'oportunitat de reivindicar aquest dret perquè és fonamental per al nostre desenvolupament.

Preparem-nos per reivindicar el dret universal al joc el 20 de novembre, dia en què es commemora l'aprovació de la Convenció dels Drets de l'Infant. Engueuem la campanya **#DretAllleure**. Compartiu els vostres jocs preferits, exploreu altres jocs d'arreu del món i pregunteu a què jugaven les vostres famílies quan eren petites. També podem ser creatives i imaginar nous jocs, agafant idees d'aquí i d'allà. Ho convertim en un repte col·lectiu? Una cadena de jocs que doni la volta al món!

Vaig conèixer a la Chaitra en unes conferències a Noruega. Ella sabia de la meva història i estava molt il·lusionada en conèixer-me. Recordo com si fos avui la gran abraçada que em va fer. Hem passat moltes hores xerrant sobre les dificultats que pateixen les dones als nostres països. Juntes som més fortes i valentes.

L'oportunitat de la Chaitra

L'oportunitat de la Chaitra

El meu nom és Chaitra Acharya, soc de Mangalore, una ciutat costanera de l'estat de Karnataka, al sud-oest de la Índia. Ara visc a Oslo, a Noruega. Quan feia el meu Màster en Periodisme de Radio-difusió a la Universitat de Manipal, Índia, vaig tenir l'oportunitat de participar en un programa de beques amb la seva universitat agermanada de Volda, Noruega. Per arribar a ser una candidata elegible vaig treballar i estudiar molt dur durant mesos.

Al meu país tenia poques oportunitats per ser una dona lliure. Entre d'altres raons perquè el matrimoni forçat és una pràctica molt comú. Aquest va ser el motiu principal pel qual vaig pensar que el programa d'intercanvi era el meu bitllet daurat i havia d'intentar-ho. Quan vaig arribar a Europa vaig necessitar un temps per comprendre els nous costums i la nova cultura, tant diferents a la meva. Sento que he après moltes coses i que jo també he ensenyat molts altres valors culturals als demés. D'això en diem interculturalitat. El món s'amplia i s'enriqueix quan estàs disposat a obrir-te i a aprendre amb respecte i gratitud.

Actualment soc una periodista independent i una activista dels drets de les dones arreu del món.

La Chaitra va marxar del seu país per ser una dona lliure. Va veure compromès l'article 16 de la Declaració dels Drets Humans.

Article 16

1. Els homes i les dones, a partir de l'edat núbil, tenen dret, sense cap restriccions per motius de de raça, nacionalitat o religió, a casar-se i a fundar una família.
2. Nomes és realitzarà el casament amb el lliure i ple consentiment dels futurs esposos.

La Chaitra, ens parla del concepte d'interculturalitat. Quin significat té per a vosaltres? Llegiu aquesta definició i parleu-ne: “una societat intercultural és l'horitzó al qual hauríem de tendir. Una societat construïda i constituïda per persones i grups culturalment diferents on la diferència no és un element d'exclusió sinó una oportunitat de diàleg i de negociació sobre les normes que hem de compartir com a societat” (Font: autoretratos).

Agafeu la càmera i observeu el vostre centre o feu una volta pel barri i fotografieu aquelles coses que considereu que són aportacions d'altres cultures. Si teniu dubtes, pregunteu i investigueu. Munteu una exposició posant en relleu els valors positius que ens aporta la diversitat.

*La Sorayda i jo ens vam conèixer a la feina. La nostra amistat creix de mica en mica.
L'amistat és una valor que es cuina a foc lent. Cal mirar-lo, amb paciència i constància.*

Les arrels de la Sorayda

Les arrels de la Sorayda

Em dic Sorayda Aranibar i tinc 20 anys. Vaig néixer a Cochabamba, Bolívia. El meu pare i la meva mare van migrar a Barcelona quan jo tenia 3 anys per tenir una vida més digna. Fins els 6 anys no em vaig reunir amb ells. No recordo gaire coses del meu país i tampoc no he tingut la possibilitat d'anar-hi perquè fins fa poc menys d'un any no he aconseguit tenir els "papers en regla".

Em sento ciutadana del món, el meu cor pertany a Bolívia però també una mica al país que m'ha acollit. D'aquí i d'allà. Moltes vegades he notat mirades o he escoltat comentaris despectius sobre el meu origen. Els meus amics i les meves amigues també. D'alguna manera creixes sentint-te que ets diferent i ho normalitzes.

La meva família m'ha transmès estima i respecte per la cultura Boliviana. Conservo costums que s'arrelen al país que em va veure néixer. Són les meves arrels i les vull conservar. A la vegada, abraço i m'enriqueixo de les experiències i de la cultura que tinc a prop.

La família de la Sorayda va marxar de Bolívia per trobar una vida millor. Bolívia és un dels països amb el nivell de pobresa extrema més alt del continent americà. Al voltant del 35% de la seva població es troba en aquesta situació.

La fi de la pobresa és un dels objectius prioritaris dels Objectius de Desenvolupament

Sostenible (ODS). Aquest és el primer dels 17 objectius que s'ha fixat les Nacions Unides per assolir abans de 2030. Els Drets Humans i els ODS estan íntimament lligats i es reforcen mútuament.

Article 23: Tenim dret a treballar, a triar lliurement una feina i a rebre un sou que ens permeti viure dignament, a nosaltres i a la nostra família.

Article 25: Tant nosaltres com la nostra família tenim dret a un nivell de vida que ens asseguiri l'alimentació, el vestit, l'habitatge i la assistència en cas de malaltia. Tenim dret a ser ajudats si no podem treballar, ja sigui perquè no hi ha feina, perquè estem malalts, perquè

Sabrieu identificar els 17 Objectius de Desenvolupament Sostenible en menys de 2 minuts? Relacioneu cada icona amb el seu objectiu.

Avui us parlaré sobre la meva història. Potser m'estenc una mica però ho faig amb el convenciment que us ajudarà a comprendre una mica més els sentiments de les persones que hem hagut de deixar les nostres llars.

Nadia, estàs a punt?

Nadia, estàs a punt?

- Tens la maleta preparada- em va preguntar de nou la meva amiga catalana- Estàs a punt?

La paraula maleta, una paraula complicada per a mi.

Durant la guerra, anant d'un lloc a un altre, ens arrossegàvem tots junts. Per a mi, fer la maleta volia dir escapar dels bombardejos, agafar les poques coses que teníem i marxar corrent.

La maleta eren unes trossos de teles velles que servien per embolicar les nostres poques pertinences i tenia varies funcions. Si arribàvem a algun lloc on no hi havia cap ombra ens guaria del sol i si feia fred ens protegia mínimament.

La meva idea del què era una maleta era la meva família perquè era i és el més important que tenia. Des de ben petita vaig assumir molta responsabilitat per cuidar d'aquella "maleta".

Vaig treballar molt dur per aconseguir un tros de pa per a la família i vaig buscar medicaments com una formiga.

Sempre en una nova casa per poder estar preparada per escapar si esclatava una altra vegada la guerra .

Mai havia imaginat que algun dia jo seria una persona que podria tenir una maleta sense la meva família, que marxaria sense la meva mare, sense les meves germanes i sense el meu pare malalt.

Quina classe de maleta hauria de ser la que m'endugués si havia de deixar la mare, la família? A la nova maleta només hi portava molts neguits: on aniré, com viuré sense la mare, com viuran ells sense mi, què els pot passar si jo no hi soc... Sense ells no m'imaginava la vida però ara tocava canviar-ho tot i prioritzar la meva salut perquè tenia greus ferides al cos a causa de la guerra.

- D'acord, vaig a preparar la maleta- vaig dir-li a la meva amiga.

Quan vaig arribar a casa i vaig veure la meva mare, no era capaç de mirar-la als ulls. No li volia explicar que tenia molta por, que sense ella no em veig capaç de marxar. En aquell moment em vaig convertir en la nena que tenia molta necessitat de la seva mare. I tot i que no tenia cap certesa, havia de demostrar-me que podria salvar-me sola. Ella em va preguntar: *Com és que avui has vingut tan d'hora?*

Amb un to de veu que gairebé no podia ni parlar, ni mirar-la als ulls vaig dir: *És per fer la meva maleta.*

La mare em va dir que de maleta no en teníem cap, però que podia donar-me mocador seu perquè hi pogués posar les meves coses a dins. Li vaig dir que amb el mocador no en tindria prou.

Nadia, estàs a punt?

Necessitava alguna cosa que aguantés bé. Havia de comprar-me una maleta.

Vaig anar a comprar una maleta per portar-la dins de l'avió. Era petita però encara em sobrava molt lloc. Només tenia dues mudes. La que portava posada i una de recanvi. Alguns llibres i el llibre sagrat de l'Alcorà.

Vaig dir a la mare que m'emportaria una clau de casa perquè segurament no sabia en quin moment podria tornar i a lo millor ella no hi seria en aquell moment..

Mentre preparava la maleta la mare em va preguntar, allà què menjaràs? I jo li vaig respondre: no ho sé mama però segurament trobaré molt a faltar el pa de patata que tu fas.

Ella em va dir, fill meu com que la teva maleta està gairebé buida pots agafar unes quantes patates. Encara que et costi una mica podràs fer-te el pa tu mateixa. Sé que no et sortirà tal com ho faig jo però almenys tindràs menjar.

La mare no sabia que aquella maleta buida
ahora estava molt plena. Que encara que físicament semblés buida, jo m'emportava tota la família, totes les preocupacions. Aquella maleta buida tenia un pes emocional que només jo era capaç d'aixecar.

Aquest és el pes que m'acompanya sempre.
És la certesa de saber que tot allò que era tan

important per a mi no ho vaig poder posar a la maleta. Saber que no podia emportar-me físicament la meva família i salvar-los. Aquest és el dolor que tots el migrants i refugiats portem dins del cor.

Sortia del meu país amb una idea, pensant que estaria una setmana fora o com a molt sis mesos i després tornaria a l'Afganistan. Mai vaig imaginar que sis mesos es convertirien en 14 anys sense els braços de la mare, l'olor del meu país. Sense totes les persones que estimava.

La maleta amb trossos de roba que va fer la meva mare

Nadia, estàs a punt?

Aquesta vegada us presento un **MINI-GRAN-REPT**

Dividiu-vos en grups i amb diferents materials **construiu la vostra maleta particular**.

Cada grup reflexionarà sobre les coses materials i emocionals que se'n portaria si, com la Nadia, hagués de marxar forçosament de casa seva. Posteriorment contrastarem les nostres maletes amb [fotografies de maletes reals de persones migrants i refugiades](#).

Aquesta activitat donarà pas a l'inici de la campanya **#MésPontsMenysMurs** que té per objectiu promoure la diversitat i la convivència intercultural i lluitar contra la discriminació racial.

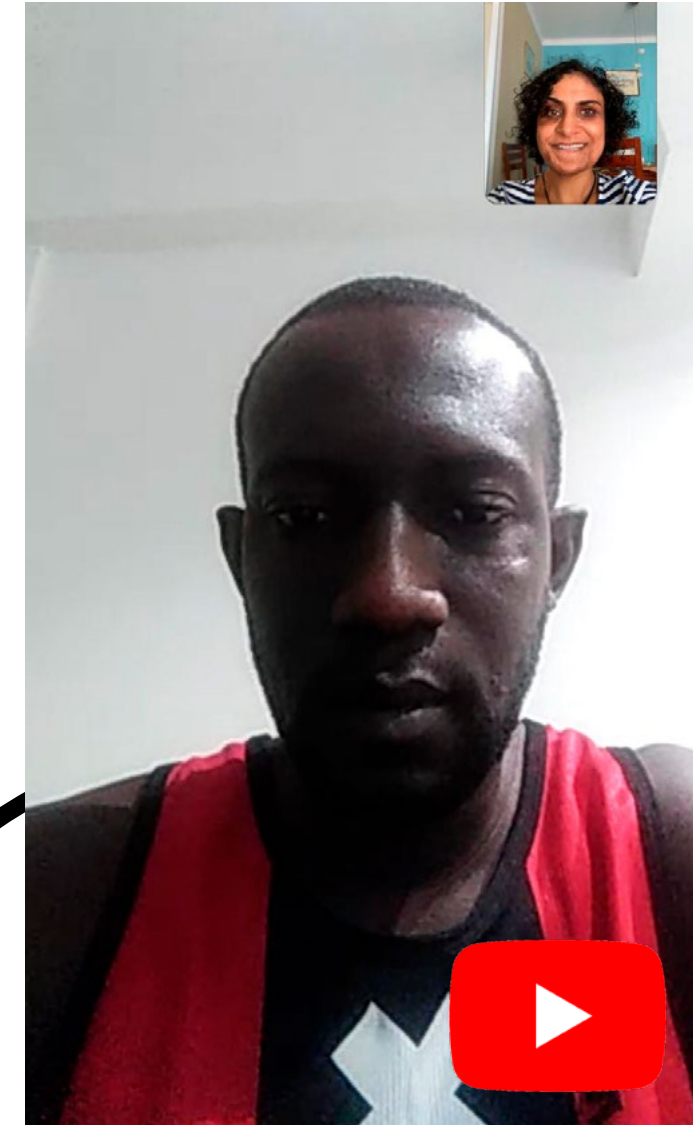
A Catalunya em va acollir una nova família. Una família que m'estima i m'ha acompanyat pacientment al llarg d'aquests 14 anys. La vida és un viatge que et pot portar per molts camins diferents. Alguns fàcils i d'altres difícils. El meu camí és molt especial. Per sort o per desgràcia he viscut tots els colors de vida.

He trobat gent que m'ha tractat d'una manera "diferent", ja sigui amb paraules, mirades o gestos, i també gent com aquesta família que són com els meus àngels. Gràcies a ells he après que tinc uns drets, que soc un ésser humà que mereixo que m'estimin, que puc estudiar, treballar i puc ser apreciada en el meu país d'acollida. Aquest acolliment i acompanyament m'han ensenyat el que són els Drets Humans. Aquests drets no són només responsabilitat dels governs sinó de totes les persones que habitem aquest planeta. Cada dia, al nostre voltant podem treballar perquè els Drets Humans siguin una realitat i com jo, moltes Nadies puguin estudiar, treballar i viure amb dignitat i llibertat.

Article 1. Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i en drets. Són dotats de raó i de consciència, i han de comportar-se fraternalment els uns amb els altres. I l'article 2 afegeix: sense distinció de raça i color.

Vaig conèixer al Bashiru als camps de refugiats de Lesbos, a Grècia. Li havien denegat la sol·licitud de refugi i havia estat empresonat injustament durant uns mesos. Estava molt trist i abatut.

El viatge del Bashiru

El viatge del Bashiru

Em dic Bashiru Conteh, soc de Sierra Leone, un país que es troba a l'Àfrica occidental. Un dels països més pobres d'aquesta regió. Tinc 26 anys. Soc una persona refugiada que demana protecció internacional.

Vaig fugir del meu país perquè em volien obligar a formar part d'un grup guerriller. El meu pare estava en contra i el van matar. El mateix li va passar al meu germà. Jo temia per la meua vida i per aquesta raó vaig fugir i deixar enrere la meua llar. Primer vaig arribar a Turquia i després al camp de refugiats de Moria, a Lesbos. Va ser un viatge molt dur.

A Moria em van empresonar durant 7 mesos. mai em van dir el motiu. Després, algunes organitzacions em van ajudar i ara visc a Atenes, a Grècia. Des de l'any 2016 estic esperant que algun país m'aculli.

Com el Bashiru, milions de persones es veuen obligades a deixar les seves llars, i a emprendre un llarg i difícil viatge per trobar un lloc segur on poder començar de nou. Malauradament sovint no es respecten els seus drets fonamentals i pateixen doblement.

En el cas del Bashiru s'infringeix l'**Article 9 i 14** de la Declaració dels Drets Humans.

“Cap persona serà detinguda, presa o desterrada arbitràriament.”

“En cas de persecució, tota persona té dret a buscar asil, i a obtenir-lo en qualsevol país”.

Coneixeu alguna entitat a la vostra ciutat que ajudi a les persones migrants i refugiades?

La vostra ciutat disposa d'un pla d'acollida o forma part de la xarxa ciutats refugi?

Esbrinem-ho i planifiquem una visita per conèixer a fons el treball que fa al vostre municipi en favor de la migració i la convivència intercultural. Ens animem a col·laborar-hi?

Aquí ja no hi
podem viure
Carme

La Carme i jo ens vam conèixer fa uns quants anys a Cardedeu.. Aquell dia jo havia anat a casa d'unes amistats per cuinar menjars típics del meu país, l'Afganistan. La Carme i la seva família també estaven en aquell dinar. Casualitat? Joc crec que no. Més aviat la màgia de "l'univers lligat"... com diria una papallona que conec molt bé.

Aquí ja no hi podem viure Carme

Em dic Carme Diaby i vaig néixer al Senegal, Àfrica. Quan tenia 1 any vaig arribar a Catalunya amb la meva mare.

Des d'aleshores he viscut en dues cultures diferents, la catalana i la senegalesa. Dintre de la cultura senegalesa he après molts valors, sobretot a tenir molta cura de les persones grans.

Al llarg de la meva vida he tingut l'oportunitat de fer amistat amb persones molt diverses i de tot arreu. Això fa que m'enriqueixi i que pugui veure tota la multiculturalitat que tenim al nostre voltant.

Una de les eines per poder avançar i trencar amb el racisme és l'educació. Els infants s'han de sentir orgullosos del seu color de pell, del seu origen. Crec en l'apoderament negre. Crec que hi ha molta diversitat però també molta divisió.

El meu pare és un dels milers i milers d'immigrants que van decidir deixar el seu país. Va marxar perquè al seu poblat no hi havia ni aigua ni menjar. A Catalunya va haver de lluitar moltíssim fins que va trobar una família catalana que el va ajudar.

Realment ell va tenir sort perquè a dia d'avui hi ha moltíssimes persones que estan lluitant per tenir papers, per tenir una feina digne. És molt trist. El Senegal és un dels països que està patint molt els efectes del canvi climàtic. La desertificació de la terra porta a milers de persones a la pobresa severa i no tenen més opcions que no sigui desplaçar-se a d'altres zones del seu país o a buscar una vida millor a l'estranger.

Es calcula que pel 2050 pot haver 1000 milions de persones afectades pel canvi climàtic. Tot el planeta pateix els efectes de l'escalfament global però no tots els països compten amb els mateixos recursos per a fer-hi front.

Hi ha un grup de drets humans de naturalesa social que es diuen DESCA, són els drets econòmics, socials, culturals i ambientals. Alguns d'aquests drets són: aigua i sanejament, alimentació, educació, igualtat entre homes i dones, cultura, salut i medi ambient saludable, entre d'altres. Encara estem molt lluny del seu acompliment però tots tenim una responsabilitat individual i col·lectiva per aconseguir-ho. Pel que respecta al medi ambient, cada petit gest compta.

Aquesta vegada, us deixo la prova al meu Insta...

Acabem...

Si heu arribat fins aquí vol dir que heu reunit tots els missatges secrets. Enhorabona!

Però....

Aquesta aventura no ha acabat!

L'Amina, la Chaitra, la Sorayda, el Bashiru, la Carme i jo mateixa també esperem els vostres missatges secrets. Els podeu penjar directament a l'insta de la Ubuntu.

Volem que TOTS els missatges deixin de ser SECRETS i circulin arreu del planeta!

Ens ajudeu?

Actuem per construir un MÓN millor.

El canvi està en marxa!

nudos **nudos** **knots** **nodi** عقدة
 عقدة **knop** knots knoten
 lækk-lækk nozuds noduri 結
 Apokytã **nós** узлы
nudos węzły korapiloko
solmua nó

Amb la col·laboració de:

